

законната му съпруга и 11 деца. Причини: Не иска да сключи граждански брак” (ДА-Ст. Загора, 433, 2, 13: 105).

Пример за това са семейство фичери от Стара Загора. Събитията се развиват в края на м. декември 1971 г. Той е на 15 години, тя - на 14.

“Той - В шести клас бяхме. Почнахме да се любим и я обезчестих. Имаше тогава един такъв закон, който забраняваше да се женят малки. Ако не си навършил 16 години нямаш право да се жениш дори и със съгласието на родителите си. Ние си ходехме така и след това. Но кой разбра, че си обезчестена?

Тя - Снаха ми и ми каза, че трябва да се ожения. Трябва да се женя, защото вече не съм честна. Ако ме вземе някой друг няма да съм девствена и ще ме върне. Това е голям срам.

Той - Продължихме да ходим на училище, за да завършим срока и преди Нова година, на 30 декември, тя ми казва, че трябва да се женим, защото съм я обезчестил. Аз и отговорих “Ще видим, ще отидем на лекар и ще те проверим”, но това беше на майтап. Вечерта ѝ викам: “Айде, ще те вземем за жена”.

Нашите тъкмо подготвиха уредбите навън, за Нова година, да има хубава музика. Аз пратих първо нея в къщи и те я питат “Какво стана сега?”, “Ами оженихме се, Кирил ме взема за жена”. Майка ми и баща ми се намусиха. Не я искат, не бяха съгласни. Но аз нали я обичах - исках я. Насам, натам - изгониха ни. Прие ни чичо, приспахме там. На сутринта майка ми идва с една тояга и вместо да удря мене - нея удря. След време ни прибраха, но и до днескашния ден не я искат. И деца имаме, и сватби направихме, и внуци се родиха, уважава ги, но не я искат. И сега да се скарат нещо, пак ще ѝ го кажат, че е опетнена. Аз го знам, аз и го признавам, ама те не го признават. Няма да се промени скоро това. И нейните родители не искаха да се женим - малка била.

След това ни викат в следствието - и мене, и майка ми, и баща ми. Мен ме пратиха в Трудово-възпитателно училище в Стралджа, баща ми една година седя в затвора, дядо ми - осем месеца, а на майка ми - глоба. Ние с Антоанета си пишем писма, срещаме се като ме пуснат в отпуска. Тя беше при родителите си. По това време направихме и едно бебе. Когато роди ме пита на кого да вземе името, а аз и отговорих - на когото искаш. Тя “вдигнала” името на брат си - Йордан. От болницата с детето я вземат баща ѝ и брат ѝ. След като ме пуснаха от училището се прибрах в къщи. Шест месеца тя ходеше напред-назад с бебето. Един ден и нея я прибрах, майка ми и баща ми пак не бяха съгласни, но сериозно се намеси големият ми брат и тя остана. И от тогава - нямаме раздяла. Имаме пет